

Caspar Duyf werd van alle zijden omringd en bekeken. Twee als vrouwen gekleede spelers, klein van gestalte, met vurig roode wangen, gitzwarte wenkbrauwen en veelkleurige kostumen, kwamen luidlachend voor hem nijgen. 't Waren Trijn Jans en Bleecke An, twee „snollen”, die op het tooneel zijne hoffelijke taal zouden aanhooren. De eerste stak in een purperen zijden hongerlijn, geboord met goudkant; onder den opgespelden bovenrok kwam de onderrok van witte mopjes te voorschijn. Om de schouders en over de borst was een Kamerijksche vierkante doek geslagen, van voren met twee afhangende tippen van platgewerkte kant voorzien. Op handige wijze hadden beiden zich een flink vooruitspringenden boezem gemaakt, 't welk gevoegd bij de hooge gelaatskleur en een klein zwart pleistertje, met veel berekening dicht bij den mond geplaatst, de toeschouwers tot de overtuiging moest brengen, dat er heusche vrouwen ten tooneele verschenen. Het kostuum van Bleecke An kwam in de meeste opzichten met dat van Trijn Jans overeen; in plaats van een purperen hongerlijn droeg zij er een van gebloemde caffā met al de kleuren van den regenboog.

Bredero greep dartzel de beide juffers om het midden.

— „Ik verlief op jou, Bleecke An! als een boer op een boekweiten koek! Wat ben-je eene mooie tas, Trijn Jans! O mijn, ik word zoo nuwelijk!”

Beiden rukten zich met kluchtige verontwaardiging los, en vielen uit in den toon van hunne rollen:

— „Hand van de bank, principaal! 't Vleesch is verkocht!”

— „Weg uit mijn schuit, kameraad! Je bederft mijn vracht!”

Doch Caspar Duyf ving de beide „gracieuse vrouwkens” weer op, en liet ze diepe nijgingen maken voor Bredero, die ze genadig op de wang tikte.

— „Nou, degelijke deeg, hoor! Alle gekheid op een stokje! Speelt nou eens als engeltjes! Niet stijf, en niet vermetel! Loopt niet, of je lijf met klap-hout was opgevuld, maar manierlijk, zooals bij je rol past...”

Het oorverdoovend geraas uit de tooneelzaal werd nu plotseling afgewisseld door de tonen van fluiten, theorbe en viola-da-gamba. Dit was het teeken, dat de vertooning weldra zou beginnen. Het gedruis van het publiek en der muziek was zoo geweldig, dat Bredero, die als dichter nog het een en ander tot de vertooners van zijn blijspel wilde zeggen, het opgaf. Hij troostte zich met de wetenschap, dat hij ze bij de oefeningen genoeg had gedrild. Hij drukte Caspar Duyf nog eens flink de hand, en kwam door eene kleine zijdeur op het tooneel. De twee zwarte schuifgordijnen waren zorgvuldig gesloten. De vijf academisten, die het orkest vormden, zaten links van de toeschouwers vooraan op het tooneel. Bredero groette ze in het voorbijgaan, ging achter het gordijn om, en kwam zoo bij eene soort van loge, die onmiddellijk aan het tooneel paalde.

De schouwburgzaal van Dr. Samuel Coster was eenvoudig en praktisch ingericht. De groote vierkante zaal werd door talloze vensters in de zijwanden en het dak voldoende verlicht. Verscheidene dakvensters waren open geworpen, om de drukkende en kwalijk riekende lucht te doen ontsnappen.